

ISABELLE NIJS

Leven zonder haar

WAT NIEMAND JE VERTELT
OVER HAARVERLIES

INHOUD

Voorwoord	9
Mijn verhaal	13
Tine (39)	21
<i>Ondernemer, moeder, haarverlies sinds kindertijd</i>	
Kathleen	37
<i>Arts, moeder van Nel (10)</i>	
Nathalie Cavini	51
<i>Ondernemer en beautydeskundige</i>	
Gerda (69)	57
<i>Gepensioneerde zelfstandige, haarverlies sinds menopauze</i>	
Dokter Stefanie Bracke	63
<i>Dermatoloog</i>	

Nina (35) _____ 79

Welzijnswerker, moeder, haarverlies door borstkanker

Dokter Carine De Rop _____ 91

Gynaecoloog, gespecialiseerd in gynaecologische oncologie

Jeff (27) _____ 97

Arts, haarverlies sinds puberteit

Linda Duits _____ 107

Sociaalwetenschapper

Katrien (42) _____ 113

Verkoopster, moeder, haarverlies sinds kindertijd

Leslie Hodge _____ 121

Klinisch psycholoog

Gull (27) _____ 131

Marketingmanager, haarverlies sinds kindertijd

Prof. dr. Reinhart Speeckaert _____ 137

Dermatoloog

Niels (40) _____ 145

Ex-wielrenner, haartransplantatie

Dokter Bijan Feriduni _____ 151

Feriduni Hair Clinic, arts gespecialiseerd in haartransplantatie

Alexander Kinds _____ 161

Pruikenmaker

Heidi Vansevenant _____ 171

Oprichter en gedelegeerd bestuurder van borstkankerorganisatie

Think Pink

Lynn (35) _____ 179

Keramist, medeoprichter Alopecia België vzw, haarverlies sinds

enkele jaren

Dankwoord _____ 185

Nuttige adressen _____ 189

VOORWOORD

Haar. Het belang ervan valt moeilijk te overschatten. Haar speelt in het leven van zowel vrouwen als mannen een cruciale rol. In de winter houdt het ons warm, in de zomer beschermt het tegen de brandende zon. Het is niet alleen praktisch, het bepaalt ook ons humeur. Als ons haar goed ligt, kunnen we de wereld aan. Een badhairday daarentegen bezorgt ons een verloren gevoel. We beschouwen ons kapsel als een uiting van onze persoonlijkheid. Het vertelt hoe we gezien willen worden. Het is ook een teken van kracht, gezondheid en schoonheid. Stralende mensen worden maar al te vaak afgebeeld met een volle, glanzende haardos.

Wat als je door het leven moet zonder haar? Wat als je kaal wordt door chemotherapie na een kankerdiagnose? Wat als je op jonge of latere leeftijd te maken krijgt met een vorm van alopecia, ongewoon haarverlies? De emotionele en mentale impact is enorm. Er

zijn het verdriet, de schaamte, het ongemak, de onzekerheid. Haarverlies slaat kraters in je zelfbeeld.

In mijn kappersstoel ervaar ik al dertien jaar lang wat het betekent om zonder haar door het leven te moeten. Ik zie en hoor dagelijks hoe iemands familiale, sociale en professionele leven eronder te lijden heeft. Er is de voortdurende angst voor de blik van de ander.

Met dit boek wil ik graag drie wensen in vervulling zien gaan.

Ten eerste wil ik awareness creëren. Haarverlies is nog steeds een enorm taboe. Er wordt niet over gepraat. Een buitenstaander ziet er de ernst niet van in. Het is uiteindelijk ‘maar haar’. Het taboe zorgt voor onwetendheid, en dus ook vooroordelen. Een jongeman die zijn muts niet afzet, ook al is het dertig graden. Een vrouw die op reis het zwembad niet in durft omdat haar pruik dan nat wordt. Achterklap van collega's op het werk. Dit boek wil het taboe doorbreken, de samenleving bewust maken van de problematiek.

Daarnaast wil het ook aantonen dat je niet alleen bent. ‘Zijn er nog meer mensen die dit meemaken?’ hoor ik bijna dagelijks. Kankerpatiënten weten dat hun haar weer zal aangroeien zodra de chemothera-

pie achter de rug is, maar voor alopeciapatiënten geldt een ander verhaal. Wat verloren is, komt niet terug. Zij voeren een permanente en eenzame strijd.

Tot slot wil ik met dit boek graag de weg tonen naar mogelijke oplossingen, of althans laten zien dat er manieren bestaan om het verlies draaglijk te maken. Ik ga te rade in de medische wereld, laat me inspireren door ervaringsdeskundigen en vertel over de kracht van een goed haarwerk.

MIJN VERHAAL

Ik was pas eenentwintig toen ik trouwde. Ik had economie gestudeerd, maar zette mijn leven opzij voor mijn man, een succesvolle wielrenner, en mijn gezin. Dat deed ik met veel plezier, maar zelf kwam ik er weinig aan te pas. Toen mijn huwelijk stukliep, had ik niets om op terug te vallen. Ik vroeg me af waar ik zelf al die jaren was gebleven en wat ik nu eigenlijk graag wilde. Als kind schreef ik in elk vriendenboek dat ik later kapster zou worden. Het was tijd om mijn droom waar te maken. Ik begon op mijn tweeëntigste aan een kappersopleiding en startte meteen met een eigen salon. Al doende heb ik geleerd. Toen ik kort na de opstart een operatie moest ondergaan en het ernaar uitzag dat ik lange tijd zou moeten revalideren, nam ik Robbe in dienst. Hij zou de zaak voor mij draaiende houden. Maar na drie dagen was ik al terug. De daaropvolgende jaren hebben we het salon samen uitgebouwd.

Als wielrennersvrouw hing ik al graag rond in de wereld van de fashion. Toen ik kapster werd, vroegen radiomaker Luc Verschueren en de bekende Leuvense kapper Jef De Bie of ik zin had om in de jury van hun Hairdressers Award te zitten. Dat heb ik jarenlang gedaan. Jef – helaas veel te vroeg overleden – was gespecialiseerd in haarwerken. Ik had nog nooit een pruik van dichtbij gezien, maar was nieuwsgierig. Op een dag kreeg ik in mijn kapperszaak bezoek van Wim Welvaarts, een vertegenwoordiger in haarstukken, ik raakte gefascineerd en de bal ging aan het rollen. Ik volgde opleidingen in Nederland, studeerde Hair Professional Oncology in Mechelen en liep stage in het UZ Leuven. Ik heb me altijd aangetrokken gevoeld door wat een ander afschrikt. Algauw was de kapperszaak te klein voor mijn ambitie. Ondernemen zit me in het bloed. Ik begon internationale beurzen af te schuimen en rolde in de B2B-markt. Maar producten van en voor een ander distribueren gaf me te weinig voldoening. Ik besloot een eigen haarwerklijn op te richten en zo ontstond House of Isa, met een conceptstore in Betekom en Knokke. Van daaruit bedien ik ook de B2B-markt. Voor de dienstverlening na ver-

koop werk ik samen met partnersalons. Vorig jaar ben ik in zee gegaan met mijn twee vennoten, Virginie en Lionel. Zij waren de puzzelstukken die nog ontbraken om mijn professionele droom waar te maken. Sindsdien gaat het hard.

De eerste keer dat iemand met een kankerdiagnose in de kappersstoel komt zitten om zich kaal te laten scheren, vergeet je niet meer. De voelbare angst, het grote verdriet, dat laat je niet los. Kankerpatiënten komen in een rollercoaster terecht. Er is nauwelijks tijd om adem te halen tussen het verdict, de operatie, de eerste chemokuur, het uiteindelijke haarverlies. Dat is een traumatische ervaring.

Vandaag veroorzaakt lang niet elke chemotherapie nog haaruitval. Veel hangt af van het toegediende medicijn, de dosering en de duur van de behandeling. Soms kiezen patiënten ervoor een ijskap op te zetten tijdens de chemosessie om het haarverlies te beperken, maar een ijskap is ontzettend koud en helpt niet altijd. Een pruik is dan weer wennen. Het duurt even voordat je jezelf opnieuw in de spiegel herkent. Kankerpatiënten hebben hoop op betere tijden. Zodra de

chemotherapie achter de rug is, herstellen de haarzakjes zich en groeit het haar langzaam terug. Dan speelt ook wel de vraag wanneer het goed genoeg voelt om de pruik af te zetten. Niet elke vrouw ziet het zitten om met een kort kopje rond te lopen.

Alopeciapatiënten worstelen vaak jaren met hun haarprobleem en hebben een hele weg afgelegd voordat ze bij mij terechtkomen. Sommigen hebben alles geprobeerd, tot een haartransplantatie aan toe. Met soms schrijnende toestanden tot gevolg. Een haartransplantatie moet uiterst vakkundig gebeuren. Ontstekingen en infecties vormen een reëel risico, met hobbelige littekens tot gevolg. En dan is zelfs een kaal hoofd geen optie meer.

Ik ben er in de eerste plaats om de mensen te helpen en te informeren. Niet iedereen is meteen klaar voor een haarwerk. Vaak is er tijd nodig, soms bellen klanten me pas na een jaar terug. Dat is prima. Geen druk, geen stress. Een van mijn docenten zei ooit: 'Isabelle, de peer is pas rijp als de peer rijp is.' Zo is dat. Alles op het juiste moment.

Ik zeg wél waar het op staat. Ik verbloem niets. Het is mijn taak om er voor de klanten te zijn in alle eerlijkheid en transparantie. Jan met de toupet loopt misschien al jaren rond met een haarstuk dat er niet uitziet, terwijl niemand er wat van zegt. Tenzij achter zijn rug. Dat is niet fijn. Ik benoem de dingen liever. Zo zou ik ook behandeld willen worden.

Mensen goed informeren is van het grootste belang. De perfecte oplossing bestaat niet. Ook al kies je voor het beste materiaal, een haarwerk blijft iets artificieels op je hoofd. Wie daar geen vrede mee heeft, begint er beter niet aan. Ook het allerduurste model, zeg maar de Ferrari onder de pruiken, heeft nadelen. Een haarwerk van de fijnste kwaliteit op een handgeknoopt netje ziet er zeer naturel uit, maar verslijt ook snel. Het is telkens weer afwegen wat iemand nodig heeft.

Een pruik is een kostbaar goed. Je telt er al gauw een paar duizend euro voor neer en de ziekteverzekering betaalt nauwelijks iets terug. Je hebt er dus geen drie van in de kast liggen. Maar zo'n haarwerk wordt intensief gebruikt. Je gaat ermee werken, sporten, soms zelfs slapen. Na een paar jaar is het versleten en

ben je aan een nieuw exemplaar toe. Het is belangrijk om het goed te onderhouden. Het zuur van de transpiratie kan het binnenwerk aanvreten, dus moet het af en toe gewassen worden, maar ook niet te vaak. Een kappersbezoek om de vier weken is bovendien geen overbodige luxe. Je eigen haar blijft groeien en moet regelmatig worden bijgeknipt.

Gelukkig zijn pruiken door de jaren heen veel draagbaarder geworden. Vroeger werd een haarwerk op een strak net genaaid en kreeg je een dikke mat op je hoofd. Dat was zwaar, warm en niet comfortabel. Tegenwoordig gebruikt men lichte, ademende materialen voor de kap. Moderne haarwerken voelen als een tweede huid. Ze irriteren niet en hebben een onzichtbare haarlijn, een *lace front*. Het haar valt soepel en natuurlijk. Ik werk het liefst met echt haar, Europees of Mongools. Dat voelt het prettigst. Een hittebestendige, synthetische vezel geeft ook goede resultaten, en verdraagt een krultang. Ik knoop de pruiken niet zelf, maar ontwerp ze wel op maat. Ze worden gemaakt in het buitenland. Herstellingen gebeuren in België.

Onder ons: ik draag zelf ook een haarstuk. Mijn grootmoeder was een zware alopeciapatiënt. Zelf heb ik ook nooit veel haar gehad en met de jaren steeds minder. Ondertussen kijk je er zo doorheen. Als ik een staartje wil maken, is dat er eentje van niets. Als ik mijn haar een dag niet was, valt het achteraan meteen open. Dan is een haarstuk inklikken een handige en snelle oplossing. Ik draag ook vaak een pruik. Ik heb ze in allerlei lengtes en kleuren. Leuk voor op feestjes.

Om maar te zeggen, *practice what you preach*. Ik weet waarover ik praat. Met dit boek hoop ik veel lezers een hart onder de riem te steken. Als dat lukt, is mijn opdracht volbracht.

© 2026 Uitgeverij Manteau / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Isabelle Nijs

info@standaarduitgeverij.be
www.standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Eerste druk oktober 2026

Redactie en interviews: Fien Sabbe en Isabelle Nijs
Omslag: Leen Depooter – quod. voor de vorm.
Coverbeeld: © Thomas Sweertvaegher
Binnenwerk: Jirka De Preter

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Niets uit dit boek mag op enigerlei wijze worden gebruikt of gereproduceerd voor het trainen van kunstmatige-intelligentietechnologieën of -systemen. Dit werk mag niet gebruikt worden voor tekst- en datamining (artikel 4, lid 3 Richtlijn (EU) 2019/790).

Ondanks alle zorg die aan de samenstelling van de uitgave werd besteed, kan de redactie of de auteur noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor eventuele schade die zou kunnen voortvloeien uit enige fout die in deze publicatie zou kunnen voorkomen.

ISBN 978 90 223 4349 4
D/2026/0034/291
NUR 600/860/740